

Vergaderjaar 1992-1993

22 594 (21 434)

Regeling van het solidariteitsfonds

Nr. 8

MEMORIE VAN ANTWOORD, TEVENS NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET VERSLAG VAN DE STATEN VAN DE NEDERLANDSE ANTILLEN EN VAN HET VERSLAG VAN DE STATEN VAN ARUBA

Ontvangen 18 december 1992

1. Algemeen

Van de opmerkingen naar aanleiding van het voorstel van rijkswet tot instelling van het solidariteitsfonds heb ik met belangstelling kennisgenomen. Deze memorie van antwoord wordt tegelijk met de memorie van antwoord ter zake van het voorstel van rijkswet tot wijziging van het Statuut aan de Tweede Kamer aangeboden. Beide voorstellen van rijkswet kunnen zo in onderlinge samenhang worden behandeld. Door diverse fracties is daarop bij verschillende gelegenheden aangedrongen. De fractie van de VVD heeft haar oordeel over dit wetsvoorstel zelfs voor een groot deel opgeschort in afwachting van het antwoord van de regering op de vragen in het voorlopig verslag ter zake van het andere voorstel van rijkswet.

Daarbij past echter de kanttekening dat de procedures niet geheel gelijk kunnen lopen. Er bestaan immers verschillen in die procedure die in het oog moeten worden gehouden. Het onderhavige voorstel van rijkswet verloopt volgens de normale rijkswetprocedure, zoals neergelegd in de artikelen 15 en volgende van het Statuut. De rijkswet wijziging Statuut kent echter een zwaardere procedure. Na de normale rijkswetprocedure moeten, op grond van artikel van artikel 55 Statuut, de Nederlandse Antillen en Aruba het voorstel nog bij landsverordening aanvaarden. De Staten van de Nederlandse Antillen en van Aruba kunnen daarbij echter geen wijzigingen aanbrengen in het voorstel zelf. De mogelijkheden om wijzigingen in het ontwerp voor te stellen hebben zij bij de behandeling in de Tweede Kamer, waar zij immers, met bijzondere gedelegeerden, aan de beraadslagingen over ontwerpen van rijkswet kunnen deelnemen.

Tenslotte merk ik in dit verband nog op dat de nu voorliggende tekst van het voorstel van rijkswet met de memorie van toelichting het resultaat is van overleg met de regeringen van de Nederlandse Antillen en Aruba. Tussen de drie regeringen bestaat overeenstemming over deze teksten.

2. Geschiedenis van het solidariteitsfonds

De leden van de CDA-fractie konden zich in hoofdlijnen met het voorstel van rijkswet verenigen. Niettemin hadden zij het gevoel dat de formeel-juridische invalshoek grotere aandacht had gekregen dan de politieke. Er was naar hun mening maar één reden waarom in 1983 de solidariteitsconstructie is bedacht en dat was omdat Aruba via een tussenweg in 1996 onafhankelijk zou worden en het niet juist werd geacht dat alleen Curaçao de lasten van de minder draagkrachtige eilanden zou moeten dragen. Zij hebben slechts met grote tegenzin aanvaard dat Nederland op grond van de toen gemaakte afspraken ook een deel van die lasten zou moeten betalen. De redegeving voor de minderheidsposities van Aruba en Nederland in de memorie van toelichting deelden deze leden niet. Zij vroegen voorts hoe het overleg over de jaarlijkse bijdrage op basis van de informele regeling de afgelopen jaren is verlopen.

De leden van de VVD-fractie vroegen nadere cijfermatige gegevens over het solidariteitsfonds van 1986 af en over de financiële situatie van de ontvangende eilanden en, ter vergelijking, van de eilandgebieden Curaçao en Sint Maarten.

Het lid van de RPF-fractie vroeg waarom het fonds niet eerder bij wet was geformaliseerd.

Het uittreden van Aruba uit het Nederlands-Antilliaanse staatsverband bracht de noodzaak met zich een oplossing te zoeken voor het daardoor verminderen van de financiële mogelijkheden van het land de Nederlandse Antillen bij het ondersteunen van de minder draagkrachtige eilanden. Bij het bepalen van de aandelen die de drie donoren de Nederlandse Antillen (alleen het land is dus donor) en Nederland voor hun rekening zouden nemen werd ervan uitgegaan dat de Nederlandse Antillen als meest betrokkene en als beheerder van het fonds in elk geval meer dan de helft zou bijdragen en Nederland het kleinste aandeel zou leveren. Dat was de basis van de uiteindelijke 55-25-20 verdeling. De mogelijkheid van een inbreuk op de autonomie – bij begrotingssteun moeilijk te vermijden – werd door de duidelijke minderheidsposities van Aruba en Nederland zo klein mogelijk gehouden. Deze verdeling was overigens – het lijkt nuttig dat in dit verband nog eens te benadrukken – het resultaat van moeizame onderhandelingen tussen de donoren en heeft dus ook het karakter van een politiek compromis. Niet ontkend kan worden dat het lang – te lang – heeft geduurd voor het onderhavige voorstel van rijkswet naar de parlementen kon worden gestuurd. Dat is een gevolg van het feit dat aanvankelijk geen overeenstemming kon worden bereikt over de concrete inhoud van een voorstel van rijkswet.

Over de jaarlijkse bijdragen aan het solidariteitsfonds is de afgelopen jaren geen officieel overleg gevoerd. Op basis van de informele regeling, die ook de nu in het voorstel van rijkswet neergelegde verdeelsleutel omvat, maken de donoren jaarlijks hun bijdragen over aan de minister van Financiën van de Nederlandse Antillen.

De omvang van het solidariteitsfonds is indertijd vastgesteld op NAf 21,8 mln. De bijdragen van de Nederlandse Antillen en Nederland hieraan bedroegen van 1986 af conform de afspraken respectievelijk NAf 11 990 000 (55%) en NAf 4 360 000 (20%). De bijdrage van Aruba is door de regering van dat land gemaximeerd op 1,5% van de begrote overheidsinkomsten in het betreffende jaar. Nederland vult deze bijdrage aan tot de overeengekomen Arubaanse bijdrage van NAf 5 450 000 (25% van het solidariteitsfonds). De Arubaanse bijdrage en de aanvulling van Nederland daarop bedroegen van 1986 af:

1986: NAf 3,6 mln. respectievelijk NAf 2,0 mln.
1987: NAf 3,4 mln. respectievelijk NAf 1,6 mln.
1988: NAf 3,6 mln. respectievelijk NAf 1,9 mln.
1989: NAf 3,6 mln. respectievelijk NAf 1,9 mln.
1990: NAf 3,8 mln. respectievelijk NAf 1,4 mln.
1991: NAf 4,4 mln. respectievelijk NAf 1,3 mln.

Over deze periode is de gemiddelde jaarlijkse Arubaanse bijdrage (inclusief Nederlandse aanvulling) afgerond NAf 5 450 000. Zonder Nederlandse aanvulling bedroeg de bijdrage van Aruba gemiddeld NAf 3,8 mln. per jaar (17,4% van het solidariteitsfonds). Voor een verdere beschouwing over het Arubaanse aandeel verwijs ik naar de volgende paragraaf.

Het land de Nederlandse Antillen en de eilandgebieden Curaçao, Bonaire, Sint Maarten, Sint Eustatius en Saba kampen allen met begrotingstekorten. In 1992 bedragen deze respectievelijk NAf 18,7 mln., NAf 165 mln., NAf 19,3 mln., NAf 11,5 mln., NAf 1,8 mln. en NAf 4,3 mln. Deze begrotingstekorten (in totaal NAf 220,5 mln.) zijn inclusief de gevolgen van de recente salarisverhogingen voor ambtenaren.

De schuldposities (per 31 december 1991) bedragen voor het land en de eilandgebieden respectievelijk NAf 900 mln., NAf 1 400 mln., NAf 50 mln., NAf 45 mln., NAf 3,3 mln. en NAf 3,6 mln. (totaal circa NAf 2,4 mld.).

De begrotingen voor 1992 zijn door het land en alle eilandgebieden behalve Sint Maarten formeel vastgelegd. De rekeningen tot en met 1990 zijn voor het land en alle eilandgebieden vastgesteld. De rekeningen over 1991 zijn in voorbereiding. Een boekjaar in de Nederlandse Antillen loopt overigens tot en met 31 juli van het volgend jaar.

Het beheer van de huidige geldstroom in het kader van het solidariteitsfonds is ondanks de vastgestelde begrotingen en de opstelling van jaarrekeningen nog niet optimaal, omdat een deugdelijke accountantscontrole in de praktijk ontbreekt. De Antilliaanse regering heeft thans hoge prioriteit gegeven aan de totstandkoming van een dergelijke deugdelijke controle. Hiertoe zullen de landsaccountantsdienst en die van het eilandgebied Curaçao samen opgaan in een stichting. Ook zal, mede met Nederlandse hulp, voor een adequate personele bezetting van deze stichting worden zorggedragen.

3. Verdeling der lasten tussen de donoren van het solidariteitsfonds

De leden van de fracties van het CDA, de PvdA, de VVD, D66, het GPV en de RPF stelden vragen over de in het voorstel van rijkswet neergelegde verdeling tussen de donoren en de mogelijke afwijking van die verdeling. Daarbij kwam in het bijzonder de 1,5%-limiet voor de Arubaanse bijdrage aan het solidariteitsfonds aan de orde.

De Staten van de Nederlandse Antillen waren van mening dat dat land niet of in veel mindere mate aan het solidariteitsfonds zou behoren bij te dragen, vooral gelet op de omstandigheid dat de kleinere eilanden een voortdurend beroep doen op technische en administratieve assistentie van Curaçao. In natura wordt zo al in voldoende mate bijgedragen aan het solidariteitsfonds. Reeds daarom zouden de Nederlandse Antillen een rechtvaardiger lastenverdeling verdienen.

De Staten van Aruba zagen in de behandeling van het voorstel van rijkswet aanleiding het Arubaanse standpunt, dat inhoudt dat de Arubaanse bijdrage 25% van de inbreng van het fonds bedraagt met een plafond van 1,5% van de Arubaanse inkomstenbegroting, te benadrukken. Zij achtten de huidige verdeling overigens niet realistisch

en waren van mening dat Nederland een hoger percentage zou moeten bijdragen in het solidariteitsfonds. Met het bij algemene maatregel van bestuur opleggen van hogere bedragen of hogere percentages zouden zij niet kunnen instemmen.

Zoals in de vorige paragraaf is uiteengezet, is de 55-25-20 verdeling, samen met de 1,5%-limiet ten aanzien van de Arubaanse bijdrage, het resultaat van een compromis tussen de drie betrokken regeringen waaraan een aantal overwegingen ten grondslag lag. De verdeling krijgt nu een wettelijke basis in het onderhavige voorstel van rijkswet. De 1,5%-limiet is opgenomen in de memorie van toelichting. Uit het feit dat de verdeling in deze vorm is opgenomen mag worden afgeleid dat daarover tussen de drie regeringen overeenstemming bestaat. Toekomstige economische ontwikkelingen op de ontvangende eilandgebieden kunnen uiteraard hun invloed hebben, echter alleen op de omvang van het solidariteitsfonds en niet op de verdeling tussen de donoren.

Ten aanzien van de in het wetsvoorstel neergelegde mogelijkheid tot afwijking van de vaste verdeling merk ik het volgende op. De 55-25-20 verdeling is uitgangspunt voor de verdeling van de lasten tussen de donoren. Dat is dus de normale situatie, zoals die ook sinds 1986 in de praktijk geweest is toen het solidariteitsfonds nog per jaar op ad-hoc basis werd geregeld. Het is voorstelbaar dat incidentele ontwikkelingen of situaties de aanleiding kunnen vormen voor een noodzakelijke afwijking van de vaste verdeling. Daarbij gaat het echter om uitzonderingen.

Dergelijke afwijkingen kunnen slechts worden aangebracht in overeenstemming tussen de donoren. Ik ben bereid de Kamer te informeren over dergelijke afwijkingen, als daarover inderdaad overeenstemming is bereikt, onder mededeling van de redenen die daartoe hebben geleid. De Kamer kan dan desgewenst een oordeel geven alvorens die afwijkende verdeling effect krijgt. Het opnemen van een mogelijkheid tot afwijking van de vaste verdeling acht ik echter gewenst omdat zo over een flexibel instrument kan worden beschikt. Daarbij is tijdens het overleg tussen de regeringen de praktische afspraak gemaakt dat een eventuele wijziging van de percentages niet ten nadele zou kunnen strekken van de Nederlandse Antillen en Aruba. De reden voor deze afspraak is dat Nederland anders de theoretische mogelijkheid zou hebben de percentages vrijwel eenzijdig te wijzigen. Bij gebrek aan overeenstemming wordt de verdeling immers vastgesteld bij algemene maatregel van rijksbestuur. Dat betekent dus wel dat afwijking alleen ten nadele van Nederland kan geschieden. Daar staat echter tegenover dat dat niet zonder Nederlandse instemming mogelijk is.

Het in de memorie van toelichting regelen van de 1,5%-limiet ten aanzien van de Arubaanse bijdrage riep vragen op. Ik ben mij ervan bewust dat Aruba op die manier in bepaalde mate afdoet aan de solidariteit met de minder draagkrachtige eilanden waartoe dat land zich op de RTC van 1983 had verbonden en die ook noodzakelijk was in het licht van de financiële gevolgen van het uitreden van Aruba met name voor Curaçao dat nu vrijwel alleen de, eerder met Aruba gedeelde, lasten voor de betreffende eilanden moest dragen. In de desbetreffende RTC-conclusie was echter voorzien in nader overleg over de exacte vormgeving van het daar afgesproken solidariteitsfonds. De verdeling van de lasten over de donoren maakte een onderdeel uit van dat overleg. Zoals bekend heeft dat overleg nu pas geleid tot een voorstel voor de afgesproken wettelijke regeling van het fonds. Er is nu overeenstemming tussen de drie regeringen over de bepaling van de hoogte van de Arubaanse bijdrage. De 1,5%-limiet zal niet in de rijkswet zelf worden opgenomen, maar heeft een plaats gekregen in de memorie van toelichting. Het moet mij overigens van het hart dat het, achteraf gezien,

om een toch wat onwezenlijke discussie ging. In de praktijk maakte het immers geen verschil of de limiet van 1,5% nu wel of niet gehanteerd zou worden, omdat het eventueel daardoor ontbrekende deel van het fonds dat door Nederland zou moeten worden aangevuld ten laste werd gebracht van de gelden die op de begroting van het Kabinet voor Nederlands-Antilliaanse en Arubaanse Zaken voor Aruba waren gereserveerd. Daarnaast is het zo dat de 1,5%-limiet langzamerhand haar praktische betekenis verliest ten gevolge van de ontwikkeling van de Arubaanse inkomstenbegroting, omdat 1,5% van die begroting de Arubaanse bijdrage van 25% binnenkort zal overtreffen. Op de in maart 1993 te houden toekomstconferentie zal overigens, zoals afgesproken op het Koninkrijksoverleg van 28 september jl., een open discussie plaatsvinden over begrenzing van bijdragen aan het solidariteitsfonds.

Vanuit historisch oogpunt kan echter wel enig begrip voor de Arubaanse opstelling worden opgebracht. De afspraken over de verdeling van de bijdragen aan het solidariteitsfonds werden gemaakt ten tijde van het ingaan van de status aparte, op een moment dat de Arubaanse economie er bepaald niet goed voorstond door de sluiting van de LAGO-raffinaderij. Het gaat nu beter met Aruba, maar de economie blijft kwetsbaar zoals op dit moment blijkt uit de problemen ten aanzien van de hotelgaranties. Een onzeker beslag op de inkomsten van de Arubaanse overheid is in dergelijke omstandigheden ongewenst. Daarnaast wil Aruba door de hoogte van de bijdrage niet afhankelijk te maken van externe factoren voorkomen dat dat land teveel bemoeienis zou krijgen met de interne aangelegenheden van de ontvangende eilanden. De nieuwe rijkswet bevat echter naar mijn oordeel de in dit verband noodzakelijke voorzieningen ter voorkoming van onzekerheid over toekomstige bijdragen, zowel ten aanzien van de Nederlandse Antillen als van Aruba.

De positie van Sint Maarten in het kader van het solidariteitsfonds riep vragen op van de leden van de fracties van het CDA, de VVD, de SGP en de RPF.

Zoals bekend is de situatie op Sint Maarten zorgwekkend, zowel op bestuurlijk als op financieel gebied. Hoe groot de mogelijkheden van het eilandgebied in beginsel ook zijn om in de eigen financiële behoeften te voorzien, de realiteit is dat daarvan in de huidige omstandigheden voorlopig geen sprake zal kunnen zijn. Het is dan ook een illusie te veronderstellen dat Sint Maarten een realistische en verantwoorde begroting zou kunnen opstellen die niet met een nadelig saldo sluit. Daarom kan zeker de vraag worden gesteld of Sint Maarten niet ook als ontvangend eilandgebied in de onderhavige wet zou moeten worden opgenomen. Dat zou echter omvang en doelstelling van het solidariteitsfonds verre te boven gaan gezien de gebleken aard en grootte, maar, naar te hopen is, ook de tijdelijkheid van de financiële problemen van het eiland. Het fonds is immers bedoeld voor het opvangen van structurele tekorten, tekorten die inherent zijn aan de geringe omvang en mogelijkheden van de minder draagkrachtige eilanden. Daarvan is op Sint Maarten geen sprake. Zoals hierboven aangegeven heeft dat eiland wel degelijk voldoende financiële mogelijkheden. Bovendien vereist de omvang van de problemen een afzonderlijke, planmatige aanpak die buiten dit kader valt. In het kader van de komende financiële herstructurering heb ik mij bereid verklaard begrotingssteun te verstrekken aan de Nederlandse Antillen als geheel op voorwaarde dat er op basis van goede plannen, geconcretiseerd in vastgestelde regelgeving, een reëel uitzicht bestaat dat binnen vijf jaar een evenwicht op de diverse overheidsbegrotingen wordt bereikt. Dat betekent dat ook Sint Maarten in aanmerking komt voor deze steun, indien ook door dit eilandgebied een krachtig saneringsbeleid met betrekking tot de overheidsfinanciën is vastgesteld.

4. Opportuniteit van een wettelijke regeling

De leden van de PvdA-fractie vroegen zich af of het wenselijk is op dit moment de tot nu toe geïmplementeerde regeling vast te leggen in een rijkswet gezien de te verwachten ontwikkelingen in de verhoudingen tussen de landen van het Koninkrijk en omdat tijdens de recente besprekingen in het kader van het Contactplan gebleken was dat hierover geen eenstemmigheid bestond tussen de parlementariërs van Nederland, de Nederlandse Antillen en Aruba.

De leden van de fractie van het GPV vroegen of niet eerst de staatkundige meningsverschillen tussen de eilandgebieden en Nederland moesten worden opgelost, omdat zij vreesden dat het fonds anders niet naar behoren zou kunnen functioneren.

De leden van de fractie van D66 benadrukten de noodzaak nu op zo kort mogelijke termijn tot een wettelijke regeling te komen.

Ik ben van mening dat het wel degelijk gewenst is dat nu eindelijk, bijna tien jaar na de daartoe gemaakte afspraken, een wettelijke regeling van het solidariteitsfonds tot stand komt. De betrokken eilandgebieden, Bonaire, Saba en Sint Eustatius, hebben daarop ook voortdurend aangedrongen, omdat zij aan een wettelijk geregeld fonds meer zekerheid ontlenen dan een een jaarlijkse ad-hoc regeling. Die wenselijkheid wordt niet minder door de overweging dat zo'n regeling wijzigingen zou behoeven ten gevolge van een mogelijke herstructurering van de Nederlandse Antillen of van een evaluatie van het functioneren van deze wet. Het lijkt mij volstrekt logisch en ook noodzakelijk dat de werking van wetten in de praktijk getoetst wordt en dat op grond daarvan zo nodig wijzigingen ter verbetering worden aangebracht. Een afzonderlijke evaluatiebepaling, zoals de fractie van het GPV suggereert, acht de regering dan ook niet nodig. Het is voorts gewenst te wachten op een eventuele staatkundige herstructurering. Het is in zo'n geval dan nog maar de vraag of die zodanig in de huidige verhoudingen ingrijpt dat de onderhavige regeling daardoor zou moeten worden veranderd en, indien dat wel het geval is, lijkt het niet bezwaarlijk of onoverkomenlijk dat op dat moment te constateren en daaruit conclusies te trekken die leiden tot een wijziging in de huidige regeling.

5. De uitvoering van de wet

De leden van de fracties van het CDA, de PvdA, de VVD, het SGP en de RPF stelden vragen over de wijze waarop het solidariteitsfonds in de praktijk zou functioneren. Met name stelden zij aan de orde het toezicht door de donoren en mogelijke problemen bij de bepaling van de omvang van het fonds en de verdeling van de gelden over de eilanden.

De praktische uitvoering van de rijkswet solidariteitsfonds zal in grote lijnen lopen volgens de systematiek zoals die is neergelegd in artikel 110 van de E.R.N.A., waarvan de tekst is gevoegd bij de memorie van toelichting. Het belangrijkste verschil is dat de minister van Financiën van de Nederlandse Antillen niet alléén een eventueel nadelig saldo op de begrotingen van de ontvangende eilandgebieden vaststelt, maar dat dat gebeurt in overeenstemming met de minister van Financiën van Aruba en de minister voor Nederlands-Antilliaanse en Arubaanse Zaken, dus door de drie donoren. Dat vereist uiteraard een goed inzicht in de financiële positie van deze eilandgebieden. Er dienen dus begrotingen beschikbaar te zijn die een dergelijk inzicht geven. Het is daarom van belang in dit verband te vermelden dat ook langs andere wegen inspanningen worden verricht om de financiële situatie van de eilanden op orde te brengen.

Daartoe dient bij voorbeeld de inschakeling van VB-accountants. Zo kan meer duidelijkheid worden verkregen over de financiële positie en mogelijkheden van deze eilandgebieden. Met name kan worden gewezen op het project dubbel boekhouden dat zal moeten leiden tot een verantwoorde financiële administratie. Een op ieder moment inzichtelijke begrotingsuitvoering wordt daardoor mogelijk. Meer in het algemeen zullen de inspanningen op het gebied van de versterking van het bestuur geleidelijk de voorwaarden moeten scheppen waardoor de overheden van de eilandgebieden beter in staat zullen zijn hun bestuurstaken adequaat uit te voeren.

Het beheer van het fonds is opgedragen aan de minister van Financiën van de Nederlandse Antillen die tevens de betalingen verricht. Hij is dan ook in eerste instantie verantwoordelijk voor het toezicht op een goede uitvoering. Dat past ook bij de totale verantwoordelijkheid die de Antilliaanse regering heeft voor de eilandgebieden en die zij ook bereid is op zich te nemen. Naar mijn oordeel zou het toezicht zich in normale omstandigheden daartoe kunnen beperken. Het lijkt mij wenselijk dat de twee andere donoren zich niet al te nadrukkelijk met de dagelijkse gang van zaken inlaten. De eigen verantwoordelijkheid van de eilandgebieden en de Antilliaanse regering dient zoveel mogelijk in stand te blijven. De rol van Nederland en Aruba blijft dan in hoofdzaak beperkt tot het overleg over de vaststelling van de nadelige saldi op de eilandsbegrotingen en het eventueel entameren van recht- en doelmatigheidsonderzoeken ten aanzien van de begrotingsuitvoering. Dat laatste moet worden beschouwd als een bijzonder instrument dat normaal gesproken niet zal behoeven te worden gehanteerd. Het gaat immers bij uitkeringen uit het solidariteitsfonds niet om doeluitkeringen maar om algemene begrotingssteun en het is dan ook niet mogelijk deze uitkeringen bij de uitvoering van de begrotingen te onderscheiden van de overige begrotingsmiddelen. Ook op de jaarrekeningen kan een dergelijk onderscheid niet worden gemaakt. Ter vergelijking kan worden gewezen op de situatie bij gemeenten. Ook daar is het niet mogelijk op de jaarrekeningen te onderscheiden of uitgaven zijn gedaan met gelden afkomstig uit de zelf geheven belastingen of met gelden uit het gemeentefonds. Het toezicht op de juiste besteding van de middelen uit het solidariteitsfonds valt daarom samen met het normale toezicht. Dat betekent dus dat in beginsel de jaarrekeningen onderworpen zijn aan accountantscontrole en aan onderzoek door de Algemene Rekenkamer van de Nederlandse Antillen.

Artikelen

Artikel 1

De leden van de fractie van het CDA vroegen waarom hier wordt gesproken van «onze» minister van Financiën van de Nederlandse Antillen.

Deze term verwijst naar de Koning die hoofd is van de regering van het Koninkrijk én van de regeringen van de drie landen. In de Nederlandse Antillen en Aruba wordt hij als hoofd van de regering van het land vertegenwoordigd door de Gouverneur.

Een ander voorbeeld van deze terminologie kan worden gevonden in artikel 7, tweede lid, van de Rijkswet op het Nederlandschap. Daar wordt gesproken over «Onze Minister van Justitie van de Nederlandse Antillen».

Artikel 8

De leden van de CDA-fractie vroegen informatie over het tijdstip waarop de bijdragen worden overgemaakt. Voorts vroegen zij wat er zou moeten gebeuren indien een donor niet aan zijn verplichtingen zou voldoen.

De leden van de VVD-fractie achtten de in dit artikel gegeven delegatiemogelijkheid te onbepaald.

Ik ben van mening dat de in het algemeen technische aspecten die hier aan de orde zijn het best in lagere regelgeving kunnen worden geregeld. Dat schept de nodige flexibiliteit als de uitvoering dat noodzakelijk maakt. Over de tijdstippen waarop de bijdragen aan de eilanden worden overgemaakt moet nog overleg worden gevoerd tussen de drie landen. De regering denkt op dit moment aan overmaking per kwartaal, of wellicht per maand. Dat zijn betalingsritmes waarop de eilandgebieden hun betalingsverplichtingen goed kunnen afstemmen. Eenmaal per jaar lijkt haar een te lange periode in het licht van alle ontwikkelingen die zich dan voor kunnen doen.

De regering gaat ervan uit dat de drie regeringen de afspraken ter zake van de vulling van het solidariteitsfonds zullen nakomen. Zij heeft geen enkele reden te veronderstellen dat dat niet zou gebeuren.

Artikel 9

De leden van de fractie van het CDA vroegen naar het tijdstip waarop de wet in werking zal treden.

Indien de behandeling door alle betrokkenen voortvarend wordt voortgezet is het wellicht mogelijk dat de wet met ingang van het begrotingsjaar 1994 in werking treedt. De regering zal van haar kant al het mogelijke doen die streefdatum te realiseren. Immers, hoe eerder de financiën van de eilandgebieden in goede banen worden geleid, hoe beter.

Uitgaande van invoering per 1994 betekent dat dus, wanneer gekeken wordt naar de in artikel 4 neergelegde procedure, dat in dat geval de desbetreffende begrotingen van de eilandgebieden uiterlijk op 1 mei 1993 aan de eilandsraden moeten worden aangeboden teneinde bij de verdere procedure de hand te kunnen houden aan wat de rijkswet solidariteitsfonds ter zake bepaalt. De betrokken eilandgebieden zouden dus geruime tijd tevoren in kennis moeten worden gesteld van de noodzaak uiterlijk 1 mei 1993 een begroting in ontwerp aan de eilandsraad aan te bieden.

De Minister voor Nederlands-Antilliaanse en Arubaanse Zaken,
E. M. H. Hirsch Ballin